

РЕШЕНИЕ

№ 890

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12411** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя К. В. чрез пълномощник адв. Ю. Г. против решение № 873 от 02.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9683/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 556982-F561265/22.01.2021 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“- С. в ЦУ на НАП С.. Наведени са доводи за незаконосъобразност на решението по съображения за нарушаване на закона и явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се наличието на фактическо основание по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС за издаване на наказателното постановление, доколкото не отговаря на обективната действителност твърдението, че от извършилите проверката лица е реализирана контролна покупка, за която не е издаден фискален бон. В тази връзка се посочва, че лицето получило сумата от 2,70 лв. в деня на извършване на проверката е било на обучение и не е било упълномощено да приема плащания от клиенти. Обосновават се съображения, че реализираното поведение има инцидентен характер и не носи белезите на тенденциозно несъблюдаване на разпоредбите на данъчното законодателство. Счита, че са налице

предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и, че наложената имуществена санкция не съответства на тежестта на извършеното нарушение, поради което не може да бъде възприета като справедлива. Претендира се отмяна на решението на районния съд и присъждане на направените по делото разноски, съобразно приложен списък.

Ответникът Териториална дирекция на Национална агенция по приходите (ТД на НАП), чрез процесуалния си представител, в депозираните по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 556982-F561265/22.01.2021 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“- С. в ЦУ на НАП С., с което на [фирма], на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, е наложена административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лв., за извършено нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че при извършена проверка на 15.07.2020 г. на търговски обект - кафе, находящ се в [населено място],[жк]до [жилищен адрес] стопанисван [фирма], при осъществена контролна покупка от служители на ТД на НАП С. на два броя безалкохолни напитки на обща стойност 2.70 лева, не е издаден касов бон от намиращото се в обекта фискално устройство, което в момента на проверката е в работен режим. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение №F561265 от 27.02.2020 г., за нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. На 22.01.2021 г., е издадено наказателно постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице е извършило визираното в наказателното постановление нарушение.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е

проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

По аргумент от разпоредбите на чл. 313 и чл. 314, ал.1 от НПК, субсидиарно приложими в съдебния административно-наказателен процес по силата на препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, съдът следва да провери изцяло правилността на наказателното постановление независимо от основанията, посочени от страните, като разгледа, обсъди и изложи в решението си мотиви относно приетата за установена фактическа обстановка, както и допуснато ли е описаното в наказателното постановление нарушение, извършено ли е от жалбоподателя, правилно ли е определена санкцията и спазена ли е процедурата по издаване на НП.

В случая съдът е изложил мотиви относно събраните по делото доказателства и правните си доводи и извод за законосъобразност на наказателното постановление. Съдът правилно е приел, че нарушението е безспорно установено от фактическа страна.

Разпоредбата на чл. 118 ал. 1 от ЗДДС предвижда задължение за всяко регистрирано или нерегистрирано по ЗДДС лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо дали е поискан друг данъчен документ. Видно от цитирания текст, за лицата възниква задължение да издадат касова бележка тогава, когато е реализирана доставка или продажба по смисъла на ЗДДС. В конкретния случай е реализирана такава доставка на услуга по смисъла на чл. 9 ал. 1 от ЗДДС, както е приел Софийския районен съд, за което не е издадена касова бележка. В тази връзка съдът намира за безспорно доказано извършеното нарушение по чл. 118 ал. 1 от ЗДДС, като настоящият състав споделя всички останали доводи изложени от Софийския районен съд, като не счита, че следва да ги преповтаря. Правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 1, като е наложена имуществена санкция в предвидения от закона минимум, която не подлежи на редуциране.

Правилни са и изводите на районния съд липсата на основания за квалифициране на нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Критерият за отграничаване на маловажния случай от обикновения случай на престъпление, посочен в чл.93, т. 9 от НК е меродавен и при административните нарушения по аналогия, поради липса на дефиниция за маловажен случай в ЗАНН. Маловажен случай е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на другите смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. При преценката за маловажност на извършеното нарушение, въззивния съд е съобразил, че административното нарушение е формално, на просто извършване, както и, че за конкретния ден, в обекта, съобразно събраните по делото доказателства, е имало касов апарат в работен режим, обслужван от служители на дружеството. По делото се установи, че служителят П., която не е работила с касовия апарат, не просто е приела парите за покупката, но е и обслужвала клиентите, като служителят, работещ с апарата не е издал касов бон за осъществяваната продажба, нито пък има данни П. да го е уведомила за издаването на такъв, в периода от време от осъществяването на покупката и плащането, до легитимацията на контролните органи, равняващ се на

време около 5 минути. Наличието на служител на дружеството в обекта, който именно в натоварен откъм работа с клиенти ден осъществява продажби, приема паричната им стойност и не издава касов бон за същите, нито инициира издаването им от работещ с касов апарат друг служител, в никакъв случай не обосновава извод за инцидентност на случая и за неговата маловажност. Напротив, нарушението е извършено в заведение, посещавано от много потребители, което е предпоставка за извършването на голям брой продажби и неотразяването им би застрашило в значителна степен интересите на фиска. Отделно от това, правилно Софийският районен съд е приел, че няма никакво значение причините довели до неиздаване на касовия бон, тъй като отговорността е обективна, а ЮЛ е следвало да организира работата на своите служители, така че да не допускат подобни нарушения.

По изложените съображения, касационният съд счита, че спрямо обжалваното решение не е налице което и да е от касационните основания по чл. 348 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 63 д, ал. 5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, ХІХ-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 873 от 02.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9683/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя К. В., да заплати на Националната агенция за приходите разноси по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.